

Arrest

nr. 215 246 van 16 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. DEHAECK
Amerikalei 219
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 9 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juli 2018 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 november 2018.

Gelet op de beschikking van 6 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. DEHAECK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (eerste land van asiel)", waarbij haar verzoek om

internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

1° de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten;.”

3.1. In de bestreden beslissing wordt vooreerst vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoeksters hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt, en gesteld dat er in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters rechten in het kader van haar procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen. Verzoekster gaat hier in haar verzoekschrift niet op in.

3.2. Na grondig onderzoek van de door verzoekster aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier wordt door de commissaris-generaal voorts vastgesteld dat verzoekster er niet in slaagt een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

De commissaris-generaal aanvaardt verzoeksters identiteitsgegevens, haar Tibetaanse origine, het feit dat zij in de Volksrepubliek China (VRC) geboren is en vervolgens in het jaar 2010 naar India is gevlucht. De commissaris-generaal erkent voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC.

De bestreden beslissing motiveert verder dat overeenkomstig artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, India, waar verzoekster over een verblijfsrecht beschikt, er nooit persoonlijke problemen heeft gekend en zij er niet het risico loopt om naar de Volksrepubliek China te worden gedeporteerd, voor verzoekster kan worden beschouwd als ‘eerste land van asiel’.

Wat betreft verzoeksters opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de verzoeker “anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement”. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming.

Verder herhaalt verzoekster dat zij haar IC heeft moeten afgeven en volhardt zij dat zij in huidige omstandigheden niet meer tot het grondgebied van India zal worden toegelaten. In de bestreden beslissing rijst echter, gelet op haar niet overtuigende verklaringen, het vermoeden dat verzoekster bewust haar IC achterhoudt. Verzoekster brengt geen dwingende argumenten noch concrete elementen bij die de gedane vaststellingen in een ander daglicht stellen nu zij in wezen niet verder komt dan het omkeren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt verder dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een ‘No Objection to return to India’ (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Waar verzoekster aangeeft dat haar RC vervallen is, blijkt uit de bestreden beslissing en de

informatie gevoegd aan het administratief dossier dat ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, bij terugkeer naar India hun verblijfplaats opnieuw kunnen opeisen en een RC bekomen.

Verzoekster slaagt er echter niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk is om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Gezien er redelijkerwijs van uit kan gegaan worden dat verzoekster over een IC beschikt, en zij dus over de mogelijkheid beschikt om met haar persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS terecht van oordeel dat verzoekster met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar zij haar verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Haar betoog aangaande de deportatie van Tibetanen door de Indische autoriteiten naar de VRC wanneer de persoon in kwestie geen geldige identiteitspapieren kan voorleggen, is te dezen niet dienstig daar verzoekster in casu helemaal niet aantoonbaar in orde te zijn met de Indische verblijfswetgeving.

Wat betreft de in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat de leefomstandigheden in de gemeenschappen in India en Nepal gekenmerkt wordt door overbevolking en hoge werkloosheid, merkt de Raad op dat, zoals ook in de bestreden beslissing te lezen valt, deze factoren niet als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd kunnen worden.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat hij zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat zij bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 november 2018, voert verzoekende partij aan dat zij haar Indiase identiteitsdocumenten aan de mensensmokkelaar heeft gegeven en dat indien zij deze documenten niet heeft, teruggestuurd zal worden naar China waar haar leven in gevaar is.

Verzoekende partij bevestigt dat haar eerste verhaal gelogen was en stelt dat zij thans in haar tweede verzoek om internationale bescherming veel documenten heeft ingediend maar natuurlijk geen negatief bewijs kan leveren van het feit dat zij geen Indiase documenten meer heeft.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 21 november 2018 opgenomen grond.

Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in haar verklaringen omtrent het ontbreken van haar IC, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

In de bestreden beslissing wordt op gemotiveerde wijze het vermoeden geuit dat verzoekende partij bewust haar IC achterhoudt: *“In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en sinds 2011 of 2012 in het bezit was van een dergelijke IC (zie CGVS, p. 8, 13). U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd van India naar Turkije en dat u deze na aankomst in Turkije moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (zie CGVS, p. 8, 13). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Uw verklaring dat u het vervalste Taiwanese paspoort niet wou teruggeven aan de smokkelaars zolang u uw IC niet terugkreeg is weinig overtuigend (zie CGVS, p. 14). Het is met name weinig aannemelijk dat toen u dreigde te zeggen aan andere personen dat het een vervalst paspoort was en dat de smokkelaars u naar hier brachten zij hier niets op zeiden en u het vervalste paspoort lieten houden (zie CGVS, p. 14). Daarnaast stelt het CGVS vast dat u het vervalste Taiwanese paspoort reeds bij uw eerste verzoek om bescherming neerlegde en dat u toen nauwelijks op de hoogte was van de gegevens erin (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/01/2017, p. 12). Zo wist u niet welke geboorteplaats en –datum waren vermeld in dit paspoort en wist u evenmin of er visums in het paspoort stonden. Het is niet aannemelijk dat de smokkelaars u over deze gegevens niet op de hoogte zouden hebben gebracht en dat ze u “niets speciaals” vertelden over de gegevens in het paspoort, zoals u verklaarde (zie CGVS, p. 13). Op deze manier stelden ze u en zichzelf immers bloot aan een verhoogd risico op ontdekking en arrestatie terwijl het geslaagd overbrengen van personen van het ene land naar andere landen de corebusiness van een mensensmokkelaar is. Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.”* Verzoekende partij brengt geen dwingende argumenten noch concrete elementen bij die de gedane vaststellingen in een ander daglicht stellen nu zij in wezen niet verder komt dan het omkeren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt verder dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een ‘No Objection to return to India’ (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten.

Verzoekende partij slaagt er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk is om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Gezien er redelijkerwijs van uit kan gegaan worden dat verzoekende partij over een IC beschikt, en zij dus over de mogelijkheid beschikt om met haar persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS terecht van oordeel dat verzoekende partij met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar zij haar verblijfsrecht opnieuw kan opnemen en dat zij in India reële bescherming geniet met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement gelet op de in het administratief dossier vervatte informatie waaruit blijkt dat Tibetanen die in orde zijn met de Indische verblijfswetgeving geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat zij bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied.

6. Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS